

„ÎNTÂMPLARE” SAU PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU ?

[Dr. E. Doenges]

ACCIDENTUL DE CALE FERATĂ PREVENIT

Un prieten din Vogtland, din ținutul saxon, scria :

Era într-o marți dimineața, când a trebuit să plec la drum pentru afaceri. De aceea mi-am luat rămas bun pentru câteva zile de la ai mei, după ce ne-am încredințat împreună ocrotirii lui Dumnezeu.

Am mers cu trenul cam o oră ; era fix ora opt când trenul nostru a ajuns cu o viteză nebună la un pod foarte înalt, aproape cel mai înalt pod din Germania. Deodată a răsunat semnalul de alarmă. Toți au sărit speriați de pe locurile lor și s-au grăbit la ferestre. O paloare cadaverică era pe toate Fețele. Și totuși – chiar și în această clipă serioasă – cineva a tras o înjurătură groaznică. Dar n-a răspuns nimeni.

În tren era o tăcere mormântală. Totuși, cu siguranță că se mai rugau și alții din tren cu mine, pentru salvarea atâtor vieți prețioase, în timp ce fiecare din tren, chiar și cel cu înjurătura, apelau la : ocrotirea, răbdarea și harul lui Dumnezeu.

Apoi, s-a simțit o smucitură și trenul s-a oprit. Toată lumea a răsuflat ușurată.

La locomotivă s-au desfăcut câteva șuruburi și în plus rotirea câtorva roți – și

unul dintre cele mai groaznice accidente de cale ferată ar fi avut loc deasupra hăului căscat.

Am rămas acolo până a venit o mașină din R. să ne ducă mai departe. Mulțumind lui Dumnezeu mi-am continuat călătoria. Sâmbătă seara m-am întors acasă, salutată cu bucurie de ai mei.

După o vreme soția mea s-a întors spre mine și m-a întrebat : „Spune, L., n-ai fost în dimineața aceea când ai călătorit, cam pe la ora opt, în mare primejdie ?

Imaginează-ți, eram în dormitor și făceam paturile și dintrodată m-a cuprins o teamă fără motiv și o voce mi-a spus :

„Roagă-te repede pentru soțul tău, căci este într-o primejdie foarte mare.”

Am căzut repede în genunchi și m-am rugat serios Domnului pentru tine și în teama mea aproape am plâns.

Puțin timp după aceea am fost din nou întărită și împăcată. Acum spune-mi ce a fost aceasta ?”

Stăteam acolo surprins și nu știam ce să spun. „Da, draga mea”, am spus în cele din urmă, „așa a fost.” Atunci i-am povestit ce mi s-a întâmplat și cum Dumnezeu a avut mâna asupra noastră, ocrotindu-ne în har.

[Continuarea în numărul viitor | Preluare din cartea : „Întâmplare” sau Providența Lui Dumnezeu ? | O culegere de povestiri din viață | Editat de Dr. E. Doenges, Darmstadt | Editura : Frații Doenges din Dillenburg | Tipografia: A. Richter, Dillenburg]

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII	
DUMINICA	9 - 12 18 - 20
JOI	18 - 20
Live pe : www.cezareea.ro	
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !	

„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6

ANUL XI, NR. 479 I 12 IANUARIE 2025 www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

- Editorial
- Proverbe. Cunoaștere de sine
- Mică Enciclopedie onomastică.
- Dicționar de cuvinte
- Lumini peste veacuri (II)
- Accidentul de cale ferată prevenit

„Doamne, prin îndurarea Ta se bucură omul de viață, prin ea mai am și eu suflare, căci Tu mă faci sănătos și îmi dai iarăși viața”. [ISAIA 38 : 16]

Editorial. Învingători care se întorc acasă

Au mai trecut câțiva ani, până când acel miner, acum întors acasă, a fost desprins prin explozie, din cariera de piatră a lumii, pentru a-i găsi locul în casa lui Dumnezeu, ca *piatră vie*.

Dumnezeu s-a folosit literalmente de pulbere, pentru a desprinde această piatră. Și anume, într-o zi, în mina de magnetit, tocmai pusese încărcătura de explozibil în gaura perforată pentru așa ceva și era pe punctul de a o împănă (minerii spun aici : că fac gata detunătura) : atunci a explodat explozibilul și l-a aruncat la pământ.

Zăcea acolo grav rănit și cu siguranță aștepta moartea. Detunătura i-a lovit nu numai pieptul și membrele, ci și inima. Lăuntru lui a fost total zguduit, căci dintr-odată, toată viața sa trecută, lungă listă a faptelor sale rele, inima lui nerecunoscătoare, împotrivirea lui față de Dumnezeu, stăteau scrise cu litere de foc în fața conștiinței sale. Sufletul lui a citit adevărul lui Dumnezeu : **Pierdut ! Pierdut pe veci !**

Dar îndurarea lui Dumnezeu i-a păstrat viața. Pe patul lui de boală a fost învins de harul și dragostea lui Isus, care l-a urmat atâta timp. El a privit cu ochii credinței la crucea de la Golgota, a găsit iertare pentru toată vina lui și pace prin sângele lui Isus.

A trăit, așadar, după însănătoșire ca un copil al lui Dumnezeu și proprietate a Domnului, într-o umblare credincioasă, până a intrat în locuințele păcii, în duminica Paștelui din aprilie 1890.

Deci a devenit o piatră vie, căreia marele Arhitect i-a destinat locul întrebunțării, după planul Său.

Acum a avut parte, pe lângă primele trei versete din capitolul doi al Epistolei către Efeseni și de versetul al patrulea și al cincilea :

[Continuarea de pe pagina 1]

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos.”

Deci totuși a existat pentru el o întoarcere acasă ca învingător, spre bucuria deplină a mamei sale, căci, după ce lupta vieții a fost dusă până la capăt, a plecat acasă, în corturile păcii.

El a avut parte de ceea ce un talentat copil al lui Dumnezeu a exprimat în cântecul :

„Cum ne-om simți, când după lupta trasă, După cel din urmă foc al bătăliei, Ne vom întoarce din străini acasă Și vom intra pe poarta veșniciei !

Când cel din urmă fir de praf l-om scutura, Când ultimul strop de sudoare va fi șters, Și de-aproape vom vedea și saluta Ce-a dat curaj pelerinului, ades !

Cum ne-om simți, când cu fior vom asculta, Corul cel de sus ce ne primește cu cântat, Când harfe aurii prin ceruri vor cânta Laudă Mielului, ce lumea a-mpăcat !

Când în lung și-n lat cetatea Lui cea sfântă, Răsună de-„Aleluia !” mântuiților ce cântă, Și a rugăciunilor tămâie sfântă, Spre tronul Celui Preaînalt se-avântă !

Cum ne-om simți ? O, ce ochiul n-a zărit, Urechea n-a auzit, minții n-a fost dată, Aceea o să fim și ne e hărăzit, Când ne vom muta în țara lăudată !

Haidem, cărarea abruptă s-o suim, Merită să asudăm și să ne ostenim, Să ne grăbim ca acolo să sosim, Unde Domnul dă mai mult decât gândim !”

Vrei și tu să ai parte de aceasta ?

[Continuarea în numărul viitor. Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui* I V I Georg von Viebahn, BERLIN I 1900 I Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate I Ackerstrasse 142]

CUGETĂRI PERSANE CUNOAȘTERE DE SINE (II)

• Dacă îți cunoști patima, înseamnă că nu ești om de rând. NEZAMI

• Să zicem că poți citi cartea păcatelor altora ca apa, dar ce folos dacă din cartea ta nu citești o jumătate de cuvânt. OUKHADI

• Fiecare măsoară cu cotul lui.

• Ia dumaticatul pe măsura gurii.

• **Vrei să te cunoști pe tine însuși, întrebă lumea.** Proverbe

[Din *Cugetări persane*, Albatros, București, 1983]

MICĂ ENCICLOPEDIÉ ONOMASTICĂ | Sebastian

• Răspândit și destul de frecvent astăzi, **Sebastián**, fem. **Sebastiána**, reproduce numele pers. lat. **Sebastianus**, cunoscut în perioada imperială, lucru absolut normal dacă ținem cont de faptul că avem de-a face cu un sinonim al lui Augustus.

Cuvântul grecesc *sebastós* „venerabil, august”, folosit chiar și de romani (care îl derivă de aici pe **Sebastianus**) ... [Mică enciclopedie onomastică, de C. Ionescu, Editura Enciclopedică Română, București, 1975]

DICȚIONAR DE CUVINTE expresii, citate celebre

• **O, Liberte, que de crimes on commet en ton nom !** (fr. „O, Libertate, câte crime se comit în numele tău !”) – cuvinte rostite de M-me Roland de la Platière, în cele din urmă clipe de viață, când urca pe eșafod, la 8 noiembrie 1793, condamnată la moarte, fiindcă aprobase răscoalele din Franța. Se citează spre a dezvălui abuzurile comise sub masca libertății. [I. Berg, *Ediția a II-a revizuită și adăugită*, Editura Științifică, București, 1969]

Lumini peste veacuri

Volumul II [Petru Popovici]

CAPITOLUL 10

WILLIAM CAREY

Părintele misiunilor moderne

Amândoi au mărturisit că ei sunt gata mai degrabă să sufere, dacă e necesar, decât să facă un compromis în ce privește misiunea și slujirea lor.

Lord Minto și-a dai seama că oamenii aceștia sunt altfel de cum au fost pictați de oponenții lor. Lui i s-a spus că sunt tulburătorii ordinii publice.

El a anulat ordonanța dată, a cerut însă lui Carey să-i prezinte lui spre aprobare toate manuscrisele ce aveau să fie tipărite. Carey a consimțit la aceasta, căci știa că nu au nimic subversiv.

Deși la Calcuta lucrurile s-au liniștit, oponenții misiunii nu s-au liniștit. Prin oamenii lor, cazul misionarilor din Serampore a ajuns în Camera Comunelor și în Camera Lorzilor din Anglia.

Voiau cu orice preț să-i scoată din India. Iată un fragment din memoriul împotriva misionarilor trimis de Compañia Indiei de Est către Parlamentul Britanic :

„A trimite misionari în posesiunile noastre orientale e cel mai prostesc, cel mai extravagant, cel mai costisitor, cel mai lipsit de apărare proiect sugerat de un fantastic țicnit la cap.

O așa schemă e periculoasă, imprudentă, nefolositoare, fără câștig, fantastică. Ea e contra rațiunii sănătoase și a bunei cuviințe. Ea primejduiește securitatea și pacea posesiunilor noastre”.

În apărarea misionarilor au luat atunci cuvântul unii din cei mai de seamă bărbați ai Angliei, ca William Wilberforce, Robert Southey, poet care tocmai atunci fusese făcut laureat și Lord Wellesley, fost guvernator general al Indiei, care cunoștea

bine pe Carey și lucrarea misionarilor, dar cunoștea tot așa de bine și toate mașinațiile Compañiei India de Est.

Dar nu numai afaceriștii acestei Compañii, care voiau să țină în întuneric și obscurantism masele de oameni ai Indiei, ca ei să-i jupoaie, ci și unii din frunțașii bisericilor din acea vreme vorbeau că Societatea misionară e din inițiativa Satanei.

La adunarea generală a Bisericii Scoției din 1796 s-a votat următoarea rezoluție :

„A răspândi cunoștința lui Dumnezeu între păgâni și barbari e cel mai absurd lucru”.

Din toată această luptă, misionarii au fost cei ce au avut câștig de cauză.

Lucrarea lor a ajuns să fie cunoscută în Camera Comunelor și în Camera Lorzilor, deci la cel mai înalt nivel. Nu s-a luat nici o măsură restrictivă împotriva misionarilor. (Continuarea în numărul viitor)

UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA? CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „Fiindcă plata păcatului este moartea ...”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”. [Romani 6 : 23]

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. [IOAN 3 : 16]

„Doamne Isuse,

vino te rog și în viața mea !”

[Continuare pe pagina 4]